

«És molt bonic veure com Els Pets passem de generació en generació»

MÀSSICA. Els Pets tornen a l'actualitat amb 'L'Àrea petita', el seu darrer disc. Aquesta vegada es tracta d'un disc més íntim, més poètic, més arriscat i amb noves sonoritats. 12 cançons que suposen un altre pas endavant en la seva carrera. Entrevistem a Lluís Gavalà, cantant, lletrista i compositor de bona part de les cançons d'Els Pets.

Sempre us heu proclamat independentistes. Tant a les lletres de les cançons com amb la vostra actitud. Com viviu i com veieu el procés?

-El vivim amb la il·lusió que suposa veure que un somni de fa tants anys es fa realitat. El procés cada vegada és més gran i, poc a poc, s'hi va afegint gent i això és una gran notícia. Pels que ja ho defensaven de manera inequívoca des del principi és un motiu de doble satisfacció. Durant molts anys hem estat només quatre i, a sobre, tractats de *freakys*, radicals, flipats i somiatruïtes.

Us imaginàveu, quan vau començar, arribar a ser un dels grups més respectats per la nova generació de pop independent del país?

-Quan vam començar, la nostra expectativa era fer un parell de concerts, plegar i poca cosa més... Vull dir que no ens esperàvem res. Volíem que ens deixessin tocar al bar on consumíem les cerveses cada nit i poca cosa més. Tot el que ha vingut ha estat força sorprenent i, realment, ens encanta. Crec que ha estat una anomalia preciosa. Si haguéssim tingut alguna expectativa ens hauríem posat un altre nom i no pas Els Pets.

Fa gairebé tres dècades que sou a primera línia. Des del teu punt de vista, què en destacades de cadascuna?

-La primera va ser una dècada en la qual hi havia molt més entusiasme, una comunicació amb el públic molt directe i immediata. Però hi mancava professionalitat i experiència. A la segona època, és a dir, el 1995, és quan vam començar a treballar d'una manera molt més professional. Va ser en aquest moment, també, quan es va incorporar el Marc Grau. Ell va ser cabdal perquè comencéssim a ser un grup amb cara i ulls. També va ser en aquesta època quan vam començar a treballar per trobar el nostre estil. En aquesta tercera època hem acabat trobant la nostra manera de fer música. Podríem dir que és la època en què hem apostat més pel pop d'autor, intentant explicar coses, intentant fugir de l'estereotip de grup "indepe" de Festa Major. Hem anat a contracorrent, intentant aconseguir que la gent ens prengui seriosament malgrat el nom que tenim. Potser a l'última dècada és quan hi hem estat més a prop.

'L'Àrea Petita', si l'haguéssis de definir en poques paraules, quines serien?

És un disc de risc, de fugir de les inèrcies, de reinventar-nos i apostar per explicar el que som ara com a grup.

Per què 'L'Àrea Petita'?

-Perquè hi havia una cançó que feia un símil futbolístic en una relació sentimental i ens feia il·lusió.

Vam pensar que havia de ser un títol que tingués alguna connotació de futbol. I l'àrea petita ens va agradar perquè, per una banda, és l'àrea del terreny de joc on passen les coses més importants del partit i, per altra banda, també significa una zona molt petita, adaptada a la mesura humana. I és que realment vam fer el disc en un estudi de grabació molt petit, molt casolà, molt poquet a poquet...

Aquest nou disc està tenint una gran rebuda per part del públic, tant pel que fa les vendes com pel que fa la reacció dels vostres seguidors. De quines cançons n'estàs més satisfet?

-És complicat... Però si que et puc dir que de la cançó de la qual estic més sorprès és *Blue Tack*, ja que mentre l'escrivia no em vaig arribar a pensar que tindria el ressò i la rebuda que ha tingut. Mentre feïem el disc amb el productor, el Raül, ell sempre em deia que aquesta era "la cançó Pet", vull dir, la cançó típica d'Els Pets. I com que em deia això, jo la veia com la cançó típica del grup. I, realment és el tema que la gent s'ha fet més seu. Al final, ha resultat ser la cançó bandera del disc.

'L'Àrea Petita' és el vostre disc més arriscat a nivell sonor. Necessitàveu fer aquest salt en la vostra carrera com a grup?

Sí. És una obligació per un grup fer un salt, en un moment o altre. I més quan, com és el nostre cas, fa tants anys que som un grup. És l'única manera de fer coses noves perquè, si no, caus en les inèrcies i acabes fent la música que has estat fent durant anys. A la gent, si no els ofereixes alguna novetat corres el risc que s'avorreixin d'Els Pets. Pensen que ja han dit el que havien de dir i que el que fan ara és repetir el mateix que en altres discs.

En els darrers anys, deveu haver notat que seguidors vostres de tota la vida vénen als concerts amb els seus fills i filles. Com et sents quan veus que la vostra música passa de generació en generació?

És un fenomen molt curiós que passa amb pocs altres grups. Ara, per exemple, ens toca fer molts concerts amb grups de la nova fornada del Pop Català i n'hi ha molts que realment tenen una tirada extraordinària, tenen molt públic o toquen molt bé. Però costa trobar-ne algun que... L'avantatge que tenim nosaltres és que fa molts anys que toquem i hi ha gent que s'ha fet gran amb escoltant-nos. I, d'alguna manera, ha passat el cuquet d'Els Pets als seus fills. En aquesta última gira, estem fent alguns concerts en horari familiar, a les 7 o 8 de la tarda, i veus la sala plena amb fans del grup de tota la vida que van acompanyats dels seus fills. Majoritàriament, el que volen és compartir-hi la música amb la que s'han fet grans. És molt bonic de veure com Els Pets passem de generació en generació.